
บทที่ 5

ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย และการให้ความช่วยเหลือ

5.1 เป้าประสงค์ของการอบรมความรู้ ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายและการให้ความช่วยเหลือ

เพื่อเป็นแนวทางการฝึกอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้ จึงกำหนดเป้าประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

- 1) เพื่อให้ผู้เข้าอบรมได้ทราบถึงความหมาย ประเภท ลักษณะทางกายภาพและข้อจำกัดของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย และการให้ความช่วยเหลือคนพิการทางด้านการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- 2) เพื่อให้ผู้เข้าอบรมสามารถนำความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือคนพิการทางด้านการได้ยินหรือสื่อความหมายไปใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย เป็น 1 ใน 7 ประเภทความพิการตามประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2555 ทั้งนี้ ประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ พ.ศ. 2552 ได้กล่าวถึงหลักเกณฑ์กำหนดความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ไว้เป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. หูหนวก

หูหนวก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยินจนไม่สามารถรับข้อมูลผ่านทางทางการได้ยิน เมื่อตรวจการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียง 90 เดซิเบลขึ้นไป

2. หูตึง

หูตึง หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยิน เมื่อตรวจวัดการได้ยิน โดยใช้คลื่นความถี่ที่ 500 เฮิรตซ์ 1,000 เฮิรตซ์ และ 2,000 เฮิรตซ์ ในหูข้างที่ได้ยินดีกว่าจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียงน้อยกว่า 90 เดซิเบลลงมาถึง 40 เดซิเบล

3. ความพิการทางการสื่อความหมาย

ความพิการทางการสื่อความหมาย หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องทางการสื่อความหมาย เช่น พูดไม่ได้ พูดหรือฟังแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ เป็นต้น

จากข้อมูลประมวลผลจากฐานข้อมูลทะเบียนกลางคนพิการ กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ ณ วันที่ 2 เดือนมีนาคม พ.ศ. 2560 พบว่ามีจำนวนคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายทั้งสิ้น 316,639 คน

5.2 ข้อควรรู้เกี่ยวกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายเป็นกลุ่มบุคคลที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ดีกรณีที่ต้องการเดินทางด้วยบริการขนส่งสาธารณะ หากแต่จะมีอุปสรรคในเรื่องการสื่อสารซึ่งสามารถแยกประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- 1) ไม่สามารถบอกได้จากลักษณะภายนอกว่าเป็นคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ซึ่งบางครั้งทำให้เข้าใจผิดว่าทักแล้ว แต่ไม่ยอมตอบก็ได้
- 2) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายรับข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จากการมองเห็นเป็นหลัก เนื่องจากรับข้อมูลข่าวสารผ่านการฟังได้ยากจึงต้องการมองป้ายสัญลักษณ์ รูปภาพ หรือตัวอักษร
- 3) แม้ว่าคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายจะพูดออกเสียงได้ใกล้เคียงกับคนทั่วไป ก็ไม่ได้หมายความว่าได้ยินชัดเจน และบางคนก็ไม่ได้ยินสิ่งที่อีกฝ่ายพูดเลย
- 4) แม้ว่าคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายจะมีเครื่องช่วยฟังอยู่ ก็ไม่ได้หมายความว่าสื่อสารได้สมบูรณ์เสมอไป การปรับระดับเสียงเครื่องช่วยฟังให้ดังขึ้นแล้วก็อาจได้ยินไม่ชัดเจน
- 5) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายส่วนใหญ่อาศัยการอ่านปาก ซึ่งเป็นการได้รับข้อมูลข่าวสารผ่านการมองเห็นเพื่อช่วยให้เข้าใจในบทสนทนา แต่ก็อาจไม่สามารถเข้าใจข้อมูลได้อย่างสมบูรณ์ การพูดโดยใช้ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ ไม่ซับซ้อน หรือพูดโดยใช้คำศัพท์อื่นที่มีความหมายเดียวกันก็จะช่วยให้เกิดความเข้าใจเพิ่มขึ้น

- 6) ข้อจำกัดของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายมีเพียงประการเดียว แต่เป็นประการสำคัญที่จะทำให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้ สิ่งนั้นคือภาษาและวิธีการสื่อสารนั่นเอง กล่าวคือคนหูหนวกนั้นมีภาษามือเป็นภาษาแรก ไม่ใช่ภาษาพูดเหมือนกับคนที่มีการได้ยินทั่วไป คนหูหนวกในชุมชนต่างสื่อสารกันด้วยภาษามือเป็นหลัก แม้ว่าจะแตกต่างกันไปบ้างตามแต่ชุมชนหรือถิ่นที่อยู่อาศัย แต่ยังมีลักษณะร่วมกันเพียงพอที่จะสามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจ โดยอาจต้องอาศัยการซักถามหรือโต้ตอบกันเพื่อให้เข้าใจว่าสื่อสารถึงสิ่งเดียวกัน
- 7) คนหูตึงเป็นกลุ่มบุคคลที่ยังสามารถสื่อสารโดยอาศัยการฟังและการพูดได้อยู่บ้าง แต่อาจต้องมีวิธีบางอย่างช่วยเหลือ เช่น ผู้ที่พูดกับคนหูตึงต้องพูดด้วยเสียงดังกว่าปกติเล็กน้อย พูดช้าลงและหันหน้าตรงเพื่อให้คนหูตึงมองเห็นใบหน้าและรูปปากได้ชัดเจน คนหูตึงจำนวนหนึ่งใช้เครื่องช่วยฟัง (Hearing Aid) ทำให้สามารถสังเกตเห็นได้
- 8) ผู้ที่มีความพิการทางการสื่อความหมายนั้นเป็นกลุ่มบุคคลที่สามารถอาศัยการฟังในการรับสารได้ แต่ไม่สามารถพูดหรือพูดแล้วผู้อื่นไม่สามารถเข้าใจได้ เนื่องจากมีความบกพร่องของอวัยวะในส่วนของการออกเสียง
- 9) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายนั้นมีความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ แต่อาจมีความแตกต่างหลากหลายระดับ เนื่องด้วยเหตุผลของโอกาสในการเข้าศึกษาของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายเอง การเรียนการสอนหลากหลายรูปแบบในโรงเรียนเฉพาะทางหรือในโรงเรียนเรียนร่วม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีประเด็นของการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาไทยสำหรับเด็กหูหนวก ที่ยังมีความหลากหลายในแต่ละโรงเรียนอีกด้วย
- 10) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายส่วนใหญ่มีข้อจำกัดในเรื่องการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารด้วยภาษาไทย หากจะต้องอาศัยการฟังและการพูดเป็นวิธีการหลัก อย่างไรก็ตามคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายใช้การมองเห็นเพื่อรับรู้ข้อมูลข่าวสารรอบตัวได้เป็นอย่างดี และวิธีการนี้จึงควรเป็นวิธีการหลักในการสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

ดังที่กล่าวแล้วข้างต้นเกี่ยวกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย แทบจะไม่มีลักษณะที่สามารถสังเกตเห็นได้ทางกายภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายที่ต้องการใช้บริการขนส่งสาธารณะทำให้ผู้ให้บริการไม่สามารถทราบได้เลยว่า บุคคลใดเป็นคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายจนกระทั่งมีการสื่อสารเกิดขึ้น

กล่าวคือกรณีที่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายเดินทางคนเดียว จะใช้การเขียนเพื่อสื่อสารกับคนทั่วไป เนื่องจากการสื่อสารด้วยภาษามือจะเป็นวิธีการสื่อสารเฉพาะในกลุ่มคนหูหนวก และคนที่มีการได้ยินแต่สามารถสื่อสารด้วยภาษามือได้ เช่น ล่ามภาษามือ หากกรณีที่คนหูหนวกเดินทางเป็นกลุ่ม เจ้าหน้าที่ให้บริการจึงจะสามารถสังเกตเห็นการสื่อสารด้วยภาษามือของกลุ่มคนหูหนวก คนหูตึงใช้การพูดสื่อสารกับบุคคลอื่นและอาจใช้ภาษามือสื่อสารกันเองในกลุ่มคนหูตึง คนหูตึงจะออกเสียงได้แต่ไม่ชัดเจนเหมือนคนที่มีการได้ยิน เนื่องจากมีความเพี้ยนของวรรณยุกต์และพยัญชนะ การเว้นวรรคตอนของคำ การออกเสียงเพื่อเน้นคำ จึงทำให้คนหูตึงมักพูดด้วยเสียงที่ดังกว่าคนที่มีการได้ยินทั่วไป และสำหรับคนพิการทางการสื่อความหมาย มีปัญหาในด้านการพูดจึงใช้การเขียนในการสื่อสารแทน

5.3 อุปกรณ์ช่วยเหลือสำหรับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

อุปกรณ์ที่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายมีใช้จะเป็นอุปกรณ์เฉพาะบุคคล ได้แก่ เครื่องช่วยฟัง และอุปกรณ์ที่ต้องใส่ไว้สำหรับผู้ที่มีประสาทหูเทียม ซึ่งสามารถสังเกตเห็นได้ทางกายภาพ ดังแสดงในรูปที่ 5.3 – 1

รูปที่ 5.3 – 1 ตัวอย่างอุปกรณ์ช่วยเหลือในการฟัง

		
(ก) เครื่องช่วยฟังรูปแบบต่าง ๆ	(ข) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายใส่เครื่องช่วยฟัง	(ค) อุปกรณ์ที่ต้องใส่ไว้สำหรับผู้ที่มีประสาทหูเทียม

ที่มา : (ก) <https://prezi.com/h> 15 กรกฎาคม 2560

(ข) <http://hearingaidbuyertoday.com/facts-cost-hearing-aids> 15 กรกฎาคม 2560

(ค) <http://ais.southampton.ac.uk/cochlear-implant/> 15 กรกฎาคม 2560

ทั้งนี้ ภาครัฐได้เล็งเห็นว่า คนพิการเป็นบุคคลซึ่งมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม เนื่องจากมีความบกพร่องทางการเห็น การได้ยิน การเคลื่อนไหว การสื่อสาร จิตใจ อารมณ์ พฤติกรรม สติปัญญา การเรียนรู้ หรือความบกพร่องอื่นใด ประกอบกับมีอุปสรรคในด้านต่าง ๆ และมีความจำเป็นเป็นพิเศษที่จะต้องได้รับความช่วยเหลือด้านหนึ่งด้านใด เพื่อให้สามารถปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวันหรือเข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคมได้อย่างบุคคลทั่วไป

จึงได้มีพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 กำหนดให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายสามารถได้รับบริการล่ามภาษามือตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา 20 (7) เพื่อให้สามารถเข้าถึงและใช้ประโยชน์ได้จากสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ ตลอดจนสวัสดิการและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2554 ได้มีการจัดตั้งศูนย์บริการถ่ายทอดการสื่อสารผู้บกพร่องทางการได้ยินและผู้บกพร่องทางการพูด โดยสำนักงานคณะกรรมการกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติร่วมกับศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายได้มีโอกาสใช้บริการโทรคมนาคม เพื่อติดต่อสื่อสารกับบุคคลทั่วไปในสังคม อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ทุกคนจะได้รับอย่างเท่าเทียมกัน ในการนี้ศูนย์บริการถ่ายทอดการสื่อสารผู้บกพร่องทางการได้ยินและผู้บกพร่องทางการพูด จะทำหน้าที่ในการถ่ายทอดการสื่อสารระหว่างผู้ส่งและผู้รับปลายทาง ซึ่งอาจเป็นเสียงพูด ข้อความสั้น ข้อความออนไลน์ หรือภาษามือ โดยมีเจ้าหน้าที่ถ่ายทอดการสื่อสารที่มีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษทำหน้าที่เป็นคนกลางในการติดต่อโดยผ่านอุปกรณ์ 3 แบบ ได้แก่ โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ และตู้ TTRS ดังแสดงในรูปที่ 5.3 – 2

รูปที่ 5.3 – 2 ตัวอย่างอุปกรณ์ช่วยเหลือในการสื่อสาร หรือ ตู้ TTRS

ที่มา : <http://www.ttrs.or.th> 15 กรกฎาคม 2560

5.4 หลักปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

ข้อควรปฏิบัติและสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ให้บริการขนส่ง สรุปดังนี้

5.4.1 ข้อควรปฏิบัติ

ข้อควรปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย มีดังนี้

- เรียกคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายว่า “คนหูหนวก” “คนหูตึง”
- ให้อาสาคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายทำความเข้าใจและตัดสินใจกับข้อมูลที่ได้รับ
- ก่อนจะให้ความช่วยเหลือใด ๆ ต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายต้องถามเสมอว่า “ต้องการความช่วยเหลือหรือไม่? และ “ต้องการให้ช่วยอย่างไร?” แล้วจึงช่วยเหลือตามที่คนพิการต้องการ
- หากต้องการทราบรายละเอียดหรือความต้องการใด ๆ ของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ให้สอบถามคนพิการเองด้วยวิธีที่เหมาะสม ไม่ควรถามผ่านคนอื่นยกเว้นล่ามภาษามือ
- ถ้าจำเป็นต้องสื่อสารหรือช่วยเหลือในยามฉุกเฉิน หากอยู่ใกล้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ให้สัมผัสตัวคนพิการบริเวณแขน หากอยู่ในระยะที่ไม่สามารถสัมผัสตัวคนพิการได้ให้ไปอยู่ด้านหน้าคนพิการและส่งสัญญาณด้วยการโบกมือเรียก

5.4.2 สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติ

สิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย มีดังนี้

- ไม่เรียกคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายว่า “ใบ้” หรือ “โง่โง่” เพราะคำเหล่านี้เป็นคำที่มีความหมายในเชิงดูถูก
- ไม่ควรบังคับให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายพูดหรือเปล่งเสียง
- ไม่ล้อเลียนหรือขบขันเมื่อเห็นคนหูหนวกใช้ภาษามือ
- ไม่ควรอมอะไรในปากหรือปิดปากขณะสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- ไม่ตะโกนเรียกคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- ไม่ควรตัดสินใจแทนคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

5.5 การให้ความช่วยเหลือคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

จากข้อเท็จจริงที่ว่าคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายส่วนใหญ่มีข้อจำกัดในเรื่องการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารด้วยภาษาไทย และเป็นข้อจำกัดหากการสื่อสารนั้นต้องอาศัยการฟัง และการพูดเป็นวิธีการหลัก ดังนั้นการปรับวิธีการสื่อสารมาเป็นการใช้สื่อที่เอื้อต่อการมองเห็น เช่น ป้ายสัญลักษณ์ที่เป็นภาพ ป้ายสัญลักษณ์ที่เป็นข้อความ ป้ายบอกชื่อสถานี ป้ายบอกทางตารางการเดินทาง ตารางค่าโดยสาร ตัวอักษรวิ่งแจ้งข้อมูลที่มีการเปลี่ยนแปลง รวมถึงสัญญาณไฟที่ใช้เฉพาะกรณีฉุกเฉินจะช่วยให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ อันจะทำให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายสามารถดำเนินชีวิตได้ตามปกติเช่นเดียวกับคนที่มีการได้ยินในการเดินทางและใช้บริการขนส่งประเภทต่าง ๆ ได้

การจัดให้มีบริเวณเฉพาะพร้อมเจ้าหน้าที่ที่มีทักษะในการสื่อสารเพื่อให้บริการแก่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายได้ในระดับหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่ต้องคำนึงถึง กรณีที่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายต้องการสอบถามเรื่องอื่นใดที่นอกเหนือไปจากข้อมูลที่แสดงด้วยสื่อที่เอื้อต่อการมองเห็นเหล่านั้น รวมถึงการติดตั้งตู้ TTRS เพื่อให้บริการแก่คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย นอกจากนี้ ยังมีข้อควรคำนึงเวลาที่ต้องการสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ดังต่อไปนี้

- ควรถามคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายว่า จะติดต่อต้องการสื่อสารด้วยวิธีใดจึงจะดีที่สุด
- ควรเรียกคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายด้วยการแตะแขนเบา ๆ หรือเดินเข้ามาอยู่ในรัศมีสายตาที่จะมองเห็น หากอยู่ไกลกันอาจใช้การโบกมือให้เห็นก็ได้
- ควรเตรียมกระดาษและปากกาไว้พร้อมที่จะใช้ในการเขียนสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- ควรสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายด้วยการเขียน โดยเขียนเป็นคำหรือประโยคสั้น ๆ ง่าย ๆ เป็นภาษาพูด หรือหากจะพูดให้พูดช้า ๆ ถ้าเป็นไปได้ควรใช้ภาษามือสื่อสารกับคนหูหนวก
- ควรใช้เวลาและทำตามสบายในการคุยกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
- ถ้าไม่เข้าใจภาษามือควรบอกคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ไม่ควรเดาเอาเอง
- ควรใช้สัญญาณไฟแทนสัญญาณเสียงเพื่อให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายรับรู้เมื่อมีเหตุฉุกเฉิน
- ขณะที่สื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายไม่ควรหันหลังให้กับแสงสว่าง เพราะจะทำให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายมองเห็นหน้าคู่สนทนาไม่ชัด

5.6 คำถามท้ายบท

- 1) คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายมีกี่ประเภทตามประกาศกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ เรื่อง ประเภทและหลักเกณฑ์ความพิการ พ.ศ. 2552 และแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2555
 - ก. 2 ประเภท
 - ข. 3 ประเภท
 - ค. 4 ประเภท
 - ง. 5 ประเภท
- 2) ลักษณะทางกายภาพของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ก. สวมแว่นดำ
 - ข. ไม่สบตาขณะสนทนา
 - ค. ไม่สามารถเห็นความพิการได้ทางกายภาพ
 - ง. แขนขาลีบเล็ก
- 3) ข้อใดถูกต้อง
 - ก. คนหูหนวกจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียง 90 เดซิเบลขึ้นไป
 - ข. คนหูตึงจะสูญเสียการได้ยินที่ความดังของเสียงน้อยกว่า 90 เดซิเบลลงมาถึง 40 เดซิเบล
 - ค. คนพิการทางการสื่อความหมายคือคนที่พูดไม่ได้ พูดหรือฟังแล้วผู้อื่นไม่เข้าใจ
 - ง. ถูกทุกข้อ
- 4) ปัญหาทางด้านใดที่จัดว่าเป็นอุปสรรคของคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ก. การเคลื่อนไหว
 - ข. การมองเห็น
 - ค. การสื่อสาร
 - ง. การคิดวิเคราะห์
- 5) การให้ความช่วยเหลือคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายข้อใดถูกต้องเหมาะสมที่สุด
 - ก. เตรียมกระดาษกับปากกาไว้สำหรับสนทนาด้วยการเขียน
 - ข. ฝึกฝนศัพท์ภาษามือ
 - ค. พูดด้วยประโยคสั้น ๆ ช้า ๆ เสียงดังฟังชัด
 - ง. ไม่มีข้อใดถูก

- 6) คุณจะอย่างไรหากคุณไม่สามารถสื่อสารด้วยการพูดกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายได้
 - ก. แสดงท่าทางบอกให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายว่า "รอตรงนี้สักครู่" แล้วคุณไปหาคนอื่นมาช่วย
 - ข. เขียนคำหรือประโยคสั้น ๆ กะทัดรัดลงในกระดาษยื่นให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายอ่าน
 - ค. พาคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายไปใช้บริการล่ามภาษามือจากตู้ TTRS
 - ง. ถูกทุกข้อ
- 7) ข้อใดเป็นสิ่งที่ไม่ควรปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ก. ไม่ควรบังคับให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายพูดหรือเปล่งเสียง
 - ข. ไม่ล้อเลียนหรือขบขันเมื่อเห็นคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายใช้ภาษามือ
 - ค. ไม่ควรอมอะไรในปากหรือปิดปากขณะสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ง. ถูกทุกข้อ
- 8) สื่อในข้อใดที่ไม่เอื้อให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายสามารถเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ได้
 - ก. ตารางเวลาเดินรถ
 - ข. ป้ายบอกทางที่เป็นอักษรเบรลล์
 - ค. ป้ายสัญลักษณ์ต่าง ๆ
 - ง. สัญญาณไฟ
- 9) ข้อใดเป็นสิ่งที่ควรปฏิบัติต่อคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ก. ให้ความช่วยเหลือคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายโดยไม่ต้องสอบถาม
 - ข. ดัดสินใจแทนคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ค. ใช้เวลาคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายทำความเข้าใจและตัดสินใจกับข้อมูลที่ได้รับ
 - ง. ให้คนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายพูดหรือเปล่งเสียง
- 10) ข้อควรคำนึงเวลาที่ต้องการสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายข้อใดถูกต้อง
 - ก. ควรถามคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายว่า ต้องการสื่อสารด้วยวิธีใดจึงจะเหมาะสมที่สุด
 - ข. ควรเตรียมกระดาษและปากกาให้พร้อมที่จะใช้ในการเขียนสื่อสารกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ค. ควรใช้เวลาและทำตามสบายในการคุยกับคนพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย
 - ง. ถูกทุกข้อ